

Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij

Pats skaistākais, kas var būt, ir pasaka par dziesmu. Tā visas dzīvās būtnes iedvesmo un rosina labākām kļūt.

Reiz kādā karaļvalstī dzīvoja karalis Jānis un karaliene Māra. Viņiem bija ļoti skumji un bēdīgi, jo viņi nebija dzirdējuši savā mūžā nevienu dziesmu.

Kādu dienu karaļnamam garām gāja mazais ganiņš Jēkabs un skaļi dziedāja. Karaliene Māra pasauca mazo ganiņu pie sevis un jautāja, kur ganiņš iemācījies tik skaisti dziedāt. Zēns atbildēja, ka māmiņa katru vakaru viņam dzied šūpuļdziesmas. Karaliene Māra ar karali Jāni apspriedās un nolēma ganiņu aicināt pie sevis uz pili, lai tas iemāca viņiem dziedāt.

Kā nopriecājās visi karaļnamā, kad mazais ganiņš pieskandināja visu pili un laukus! Beidzot bija tik jauki, ka ne izteikt, un karaļiem atmaiga sirdis.

Arī pļavās un laukos putni un zvēri ieklausījās un mēģināja savas balsis iemēģināt dziedāšanā. Putniem tas izdevās, bet zvēriem kaut kā nesanāca. Lācis rūca savā rupjajā balsī, lapsa mēģināja pašpikot no suņa. Stirna centās nodziedāt augstās notis, bet viņai tas nepavisam nesanāca.

Toties cīrulis bija labi iemācījies dziedāt un atsauca pie sevis lakstīgalu mācīties. Abiem skanēja tik labi, ka otrā pasaules malā varēja dzirdēt, cik abi putni skanīgi dzied.

Visiem bija prieks par sevi un citiem, par pasauli ap viņiem. Dziesma aicināja kopā dziedāt gan lielus, gan mazus, gan vecus, gan jaunus. Dziesma, kas dzimst sirdī, arī pieder sirdij. Tā pasauli dara gaišāku.

Valmieras Pārgaujas sākumskolas

6.a klases skolnieces

Vitas Balodes darbs.

Skolotāja Ilona Ozoliņa.